

32 KLEUR-BLADZIJDEN

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

IN NEDERLAND 60 Cts

10

WEET JE WAT ER ZO PRETTIG IS IN DE WINTER? DAT JE EEN WANDELINGETJE KAN MAKEN ZONDER VREES TE WORDEN OPGEGETEN DOOR DE INSEKTEN...

Murat

In het jaar onzes Heren 1779, te La Bastide-Fortanière...
Wil mijnheer de officier de nacht doorbrengen in de herberg ?

Joachim, breng het paard van mijnheer de officier naar de stal !
Deze stalknecht is nog maar een kind, en mijn paard is een vurig dier.

Joachim is mijn zoon, en als ruiter moet hij voor niemand onder doen !
Ha, dan ben ik benieuwd hoe hij met mijn draver zal omgaan ?...

Wel, zoals u ziet verloopt alles goed.
Inderdaad... Die knaap is een uitstekend ruiter ! Hij moet dienst nemen bij de dragonders van de koning !

Acht jaar later... Joachims ouders willen van hun zoon een priester maken, en hebben hem naar het seminarie van Toulouse gezonden.

Ardeense Jagers hier ?....
Ja, maar slechts voor één nacht, want het regiment gaat in garnizoen te Carcassone.

Justin, ik ga je een geheim verklappen. Ik voel mij niet geroepen om priester te worden. Ik verlaat het seminarie.

Diezelfde nacht nog...

Bij dageraad trekken de troepen verder.
Goede reis, vrienden !
Tot weerziens, broeder portier !

Drie uur later...
Kapitein, een man verborg zich in onze bagagewagen !

Ik zou willen dienst nemen in uw regiment. Ik ben twintig jaar oud en kan goed met paarden omgaan !
Ja, je bevalt me ! Ik zal je aanbevelen bij de kolonel.

In 24 maanden tijd heeft Joachim reeds zijn onderofficierstrepen verdiend. Op zekere avond...
Help mij, Jagers !
Een van de onzen in moeilijkheden ?

En bezield door zijn geest van kameraadschap, springt de vurige Murat in de bres voor zijn regimentsvriend.

De volgende dag bij de kolonel...
Je hebt een kommissaris, twee schepenen en een magistraat afgeranseld. Ik jaag je uit het regiment !

En als een kleine jongen keert Joachim naar de vaderlijke herberg terug.
Zo, zo... Mijnheer liep weg van het seminarie! Mijnheer hield meer van militaire muziek!... Je ziet nu wel hoe ver je het gebracht hebt!

Maar een geweldige gebeurtenis verandert de loop van de geschiedenis: de Parijse bevolking heeft zich meester gemaakt van de Bastille en de Franse revolutie is losgebroken.

Joachim, ons kanton moet twee afgevaardigden sturen naar Parijs.
Wij hebben aan jou en aan de jonge Bessière gedacht.
Ik aanvaard graag, kameraad burgemeester!

Te Parijs wordt Murat, dank zij z'n flink voorkomen aangeduid om officier te worden in het nieuw revolutionair leger.

De 13e Vendemiaire van het jaar IV (5 oktober 1795) komen de Jacobijnse clubs in opstand tegen de volksvertegenwoordigers van de nationale conventie.

De rebellen beschikken over talrijke kanonnen! Die zouden wij in handen moeten krijgen! Murat vraagt of hij deze opdracht mag uitvoeren.
Daarvoor zou hij tienmaal meer manschappen nodig hebben, en dan zou het nog een nutteloze slachting zijn!

Overmoedig valt Murat met zijn kleine groep ruiters de artillerie van de rebellen aan.

Enkele minuten later...
Alles is in orde! De veertig stukken zijn in onze handen, en de weg ligt open!
Hoe heet die kerel ook weer?...
Joachim Murat!

Generaal Bonaparte, die de conventie heeft gered, is de held van de dag.
Caroline, ziehier een van de dapperste officieren die ik ken.

Mijn broer heeft mij uw heldendaad verteld, mijnheer. Toen ik nog een kind was, dweepte ik met de helden van Homeros
Om u te behagen, ben ik bereid die te overtreffen!

Murat volgt Napoleon als vleugeladjudant naar Italië.
Wij moeten over die rivier geraken, maar de vijand heeft alle bruggen in handen!
Geef mij de toelating een van die bruggen te veroveren.

Aan het hoofd van zijn bereden jagers doorbreekt Murat het Oostenrijks front.

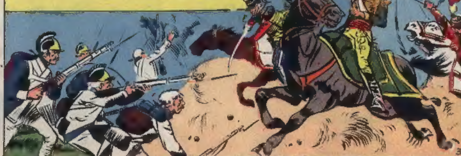

Kurassier van het Franse revolutionair leger.

Duits Kurassier van de lijfwacht.

Rode Lancier van de Keizerlijke Wacht.

Saksische Ulaan uit het jaar 1815.

Einde

Volgende week : DE MAN DIE NIET ZWAK WILDE ZIJN

Onder ons verm

DE PLOEG

De kapitein van de voetbalploeg had aan al zijn mannen gevraagd hun deel te betalen in de aankoop van de truien, schoenen en andere benodigdheden. Alleen de jongste van de ploeg antwoordde :

— Het spijt me, maar ik kan vandaag mijn deel niet betalen !

— Wel, betaal dan morgen ! had de kapitein geantwoord.

— Ja... morgen zal ik evenmin kunnen betalen...

En de kapitein had het dadelijk begrepen : de ouders van die jongen hadden de middelen niet om hun zoon 'n royaal zakgeld te bezorgen voor het aanschaffen van een voetbaluitrusting.

— Trek het je niet aan, vriend, had de kapitein dan gezegd, wij zullen er wel voor zorgen !

En inderdaad, de kapitein had gauw zijn vrienden bijeengeroepen. Iedereen was natuurlijk onmiddellijk akkoord wat meer te betalen om de jongste van de ploeg ook aan zijn trui, broekje en schoenen te helpen.

En toen de dag van de match was aangebroken was de jongste ontroerd door dit gebaar van zijn ploegmakkers.

— Jullie zijn allen fijne kerels, zei hij, en de tranen stonden hem in de ogen. Ik weet niet hoe ik jullie moet bedanken !

— Wel, door nog beter te spelen dan vroeger ! Ploegmakkers moeten elkaar niet alleen helpen op het veld, maar ook elders ! zei een van de spelers.

— Goed gesproken, beaamde de kapitein.

Kuifje

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

FRANS VAN SANDE, Stationstraat, 109, Baasrode, *is 16 jaar, verzamelt postzegels en houdt van aardrijkskunde en reizen. Hij zou graag willen korresponderen met een Kuifje's vriend uit de U.S.A.*

RUDY DIE BOEN, Han Pegelsarie, 55, Surabaja Java - Indonesia, *is 14 jaar oud en zou in het Nederlands willen korresponderen met jongens van 14 à 16 jaar, liefst uit Suriname, de Nederlandse Antillen, Belgisch Kongo of Ruanda Urundi. Rudy verzamelt postzegels.*

FRANS VAN DER VOORDE, Mededingstraat, 15, Anderlecht-Brussel, *zou willen briefwisselen met een jongen die zich interesseert voor kernenergie.*

LIEM SING HAN GONDANDIA KETJIL, 14, Djakarta - Indonesia, *is 14 jaar, schrijft perfekt Nederlands, en zou graag postzegels ruilen met Kuifje's lezers uit Zuid Europa, Skandinavië en Belgisch Kongo.*

C. BOVENDEAARD, Rijksweg Noord, 78, Sittard - Holland, *wil korresponderen met Kuifje's lezers uit België, Frankrijk of Engeland. Hij interesseert zich vooral voor sport, en is 15 jaar oud.*

ROB SCHONG, Venloseweg, 29, Roermond - Holland, *zoekt een korrespondentievriend in Engeland of de U.S.A. Rob verzamelt postzegels. Men mag hem in het Engels schrijven.*

ROGER GIJSBRECHT, Grote Nieuwendijk, 17, Mechelen *(14 jaar), wil sigarenbandjes ruilen.*

MICHEL DE TIEGE, Merodelei, 38, Turnhout *(11 jaar), zou willen korresponderen met Kuifje's vrienden van zijn leeftijd.*

OPGETOGEN

NOG even graag als vroeger lees ik je puik weekblad, dat nog steeds mooier en mooier wordt. Het is zonder twijfel het beste jeugdblad van ons land, en alhoewel ik om zo te zeggen nog bijna geen buitenlandse weekbladen heb gelezen, ben ik er van overtuigd dat het bij de beste jeugdbladen van de wereld behoort. Waarlijk, ik moet je feliciteren voor zo'n keurig opgesteld meesterwerkje ! schrijft Frans Van der Voorde van Anderlecht.

Beste dank, Frans !

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

…aken wij ons best!

DE ZONEN VAN LAMBIK

DURF

Grote broer : Zeg, Jantje, durf je in 't donker alleen naar boven ?

Jantje : Zeker ! Kom maar even mee, dan kan je 't zien !

VERRADEN !

EEN heer ging een dame bezoeken. Hij belde aan. Juist zag hij dat de dame vlug haar hoofd voor het venster wegtrok. De meid deed open en zei :

— Mevrouw is niet thuis, mijnheer.

— Ho neen ? Doe haar dan de groeten en zeg dat zij in het vervolg haar hoofd niet vergeet als zij uitgaat !

(Deze twee mopjes werden ingezonden door François Pincket, Oostende.)

DE STATISTIEK

EEN Amerikaan, die een statistiek aan 't opmaken was over de leeftijdsgrens, vertrok naar Magdeburg. Hij vernam immers dat er daar oude mensen woonden. Hij ontmoette er een man die zijn boterhammen opat en er voor zijn statistiek vrij interessant uitzag.

— Mijnheer, kan je me zeggen hoe oud je bent ?

— Zeker ! Ik ben 74 jaar !

— Zeer belangwekkend, sprak de Amerikaan en noteerde de naam en de woonplaats van de Duitser. Hij merkte echter op dat de man er zeer droefgeestig uitzag, en vroeg hem naar de reden.

— Ja, mijnheer, sprak het ventje, mijn vader heeft mij thuis buiten gezet !

— Je vader ? Leeft die nog ?

— Ja zeker, hij is bijna 96 jaar.

— Waarom heb je dan ruzie met hem ?

— Wel, ik deed een boodschap voor grootvader, zonder dat vader het wist...

— Wat ? Je grootvader, leeft die ook nog ?

— Maar ja en hij is nog goed gezond, maar ik weet niet juist hoe oud hij is. Dat kan je vragen aan onze pastoor, die heeft hem nog gedoopt !

(Dit mopje werd ingezonden door Martin Lenaerts, Waterschei.)

Bus ik de brief... of bus ik hem niet ?

KLEURPLAATJE

Wie dit plaatje kleurt volgens de aanduidingen, zal een grappig personage zien verschijnen.

1. : Rood - 2. : Groen - 3. : Geel 4. : Lichtblauw - 5. : Oranje.

DE TEST VAN DE WEEK :

BEN JE ZORGZAAM ?

OVER het algemeen zijn jongens minder zorgzaam dan meisjes. Ze laten hun gerief wel eens slingeren, springen er ruw mee om en zijn ook niet altijd zorgzaam op hun kleren. Ben je een wildebras die nooit erg keurig is of ben je een zorgzame kerel ?

	Ja	Neen
1. — Ben je zo zorgzaam met je kleren en schoenen dat ze lang mee gaan ?	....	....
2. — Is je huiswerk zorgvuldig geschreven, zonder inktvlekken, zonder ezelsoren aan iedere bladzijde ?	....	....
3. — Zorg je goed voor al je schoolgerief ? ...	....	....
4. — Geef je het geleende voorwerp steeds terug zonder dat het beschadigd of gebroken is ?	....	....
5. — Gebruik je je boekentas als voetbal ?		
6. — Doe je steeds een omslag rond je schrijfboeken, en een boekenkaft rond het boek dat je leest ?	....	....
7. — Gebruik je je zakdoek om stof af te nemen of schoenen te poetsen ?	....	....
8. — Was je je handen voor en na het eten en alvorens je een boek of foto ter hand neemt ?	....	....
9. — Heb je de gewoonte oude kleren aan te trekken om een partijtje voetbal te spelen of een vuil werkje op te knappen ? ...	....	....
10. — Poets je af en toe je pennemes, je regel, je kompas, enz. ?	....	....
11. — Kan je een postzegel van een omslag halen zonder hem te scheuren ?	....	....
12. — Kan je iets (bv. silhouettekening) zorgvuldig uitknippen ?	....	....
13. — Bewerk je de meubels met je pennemes ? Teken je in je studieboeken ? ...		
14. — Ben je heel zorgvuldig met het goed van anderen ?	....	....
15. — Schop je de deur met je voet toe ? Werp je je boekentas of andere benodigdheden van ver op hun plaats ? Goochel je met je mama's beste eetgerei ?	....	....
Totaal	....	....

DE POSTILJON GEEFT JE HET ANTWOORD OP DE TEST

DOOR WILLY VANDERSTEEN

Dat wordt een fijne opname !

!

Zo Uwe Hoogheid het goedvindt ga ik eerst mijn bijl scherpen !

Het Leven van KAREL DE GROTE

TEKST VAN CHAD VARAH — TEKENINGEN VAN NORMAN WILLIAMS

BIJ zijn dood verdeelde Pepijn de Korte zijn koninkrijk tussen zijn zonen Karel en Karloman. Karel weigert de dochter van de koning van de Longobarden te huwen. Deze laatste koestert het plan de Franken aan te vallen en wordt gesteund door Karloman die zijn broeder verraadt. Alvorens de strijd echter begint sterft Karloman en zo is heel het Frankisch rijk weer verenigd onder één kroon. Karel overwint de Saksen te Paderborn.

Na de overwinning op de Saksen keert Karel in zijn land terug.

Karel vraagt zijn oom met een deel van het leger over de Alpen te trekken op een plaats waar het mogelijk is de vijand in de rug aan te vallen.

Enkele tijd later is het leger van Karel gereed om over de Alpen te komen.

(Wordt voortgezet.)

KAPiTEiN GRiJZEBAARD

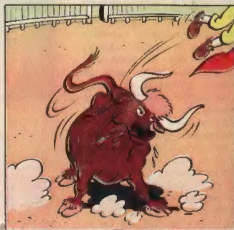
DOOR Remacle

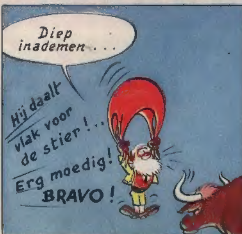

BINNEN ENKELE MAANDEN HEEFT DE AARDE HAAR

KUNSTMATIGE SATELLIET

OP 8 december 1956 om één uur drie minuten 's morgens steeg van de experimentele basis van Cocoa in Florida, de eerste van een reeks proefraketten op bestemd om de voorwaarden te bestuderen waarin men eene kunstmatige satelliet zou kunnen oplaten. Deze kunstmatige satelliet zal in 1957-1958 om de aarde draaien en haar observaties per radio naar de aarde zenden.

Een van de maquetten van de « Vanguard ». Het omhulsel is in plastic en doorschijnend wat de studies in het laboratorium vergemakkelijkt. Een driedubbele raket zal de « Vanguard » meenemen tot boven de dampkring. De eerste raket brengt de « Vanguard » tot op 60 km, de tweede tot op 220 km en de derde tot op 500 km, dan baant de satelliet zich op haar eentje een weg en draait rond de aarde met een snelheid van 7.000 meter per sekonde. De opgenomen bevindingen worden automatisch naar de aarde overgeseind.

DEZE eerste 14 m lange raket had een snelheid van 6.400 km per uur en steeg tot op 200 km hoogte om ten slotte op 268 km van haar vertrekpunt in de Atlantische Oceaan te storten. Tijdens haar fantastische vlucht gaf zij inlichtingen over de voorwaarden waarin haar reis geschiedde. De vlucht van deze raket liet toe het lanceer-platform van de basis te perfektioneren.

DE « VANGUARD » HEEFT OGEN EN OREN

De kunstmatige satelliet werd « Vanguard » geheten en is thans nog in aanbouw. Enkele eigenschappen van deze satelliet werden echter reeds gepubliceerd en zeer nauwkeurige maquetten werden te New York en te Berlijn tentoongesteld.

De satelliet ziet er uit als een metalen bol met een diameter van 50 cm en weegt iets minder dan 10 kg. Deze bol is voorzien van antennen, de oppervlakte is gepolijst en glanst wat haar zichtbaarheid van de waarnemers op aarde vergroot. De kunstmatige satelliet draagt verschillende schijven mee die men zou kunnen beschouwen als haar ogen, oren en haar elektronisch brein. Alle indrukken welke deze organen in de ruimte opvangen, worden omgezet in elektrische seinen en door een minuskule radiozender, waarvan de zendkracht echter ongeveer 7.000 km bestrijkt, overgeseind.

Volgens de maquette van New York draagt de satelliet volgende instrumenten mee : een manometer die minder dan 50 gr weegt en die iedere opening in de omslag van de satelliet signaleert. Een instrument dat het effekt meet veroorzaakt door de wrijving op de buitenwand. Een apparaat dat alles wat de satelliet ontmoet registreert en deze observaties regelmatig overseint. Twee versterkers voor « botsingen » met meteorstenen. Zeven apparaten om de intensiteit van de ultravioletstralen te meten. Een cel om te bepalen of de satelliet zich tijdens haar reis op de verlichte of niet verlichte kant van de aarde bevindt.

*

Men heeft in Amerika het inzicht een twintigtal proefraketten op te laten alvorens de satelliet te lanceren. De geleerden sluiten de mogelijkheid niet uit, dat tijdens een experiment, een raket zich aan de zwaartekracht van de aarde onttrekt en om de aarde gaat wentelen, net als een satelliet... De Russen hebben aangekondigd dat zij een tiental satellieten zullen lanceren van een basis achter de Oeral gelegen. Men meent te weten dat de kunstmatige Amerikaanse satelliet NIET zichtbaar zal zijn in onze streken. De Russische daarentegen zullen waarschijnlijk over ons land komen. Het is echter onnodig met je neus in de lucht te lopen, want deze satellieten zijn te klein opdat je ze met het blote oog zou kunnen waarnemen. Men moet daarvoor sterrekijkers hebben met een grote diameter.

Twaalf speciale kijkers worden in de Verenigde Staten vervaardigd en zullen gegeven worden aan enkele specialisten in de landen waarboven de kunstmatige satellieten kunnen gezien worden.

Meneer VéWé in

EEN EXCLUSIVITEIT « KUIFJE »

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE

TONI SAILER, DE ELEGANTE KAMPIOEN

JE kent zijn naam, want hij stond tijdens de Olympische Winterspelen in het brandpunt van de belangstelling. Hij was en is de elegantste en beste skiër die men sedert lang had gezien. En ik wil je hier de geschiedenis van deze grote kampioen in het kort vertellen.

Toni Sailer wist voor zijn heimat, Oostenrijk, een hele reeks olympische titels in de wacht te slepen en hij was een echte nationale held. Toen werd die vriendelijke, eenvoudige en eerder schuchtere jongen meegesleept in een opwindende dans van officiele recepties, cocktails, diners, bals, enz., enz. Tot op dit ogenblik was de sport het enig doel geweest van Toni Sailer en hij deed zijn best aan al die officiele recepties te ontkomen maar dat is veel moeilijker dan het schijnt. Zijn sympatiek en lachend gelaat verscheen op het witte doek en als de kippen waren de filmmagnaten er bij om hem er toe te overhalen ster van het zilveren scherm te worden. Het moeten voor de sympatieke Oostenrijker moeilijke dagen geweest zijn. Het is niet mogelijk sportkampioen te blijven en tegelijkertijd van de ene receptie naar de andere, en van het ene bal naar het andere gesleurd te worden. Om werkelijk fit te zijn moet de kampioen een regelmatig en sober leven leiden en iedere dag trainen. Toen hij enkele maanden nadien al dat feestgewoel de rug toekeerde en opnieuw ernstig deelnam aan skiwedstrijden, kon hij geen prijs meer halen. Men meende reeds dat hij afgedaan had. Je moet weten, dat de mensen die hard schreeuwen en iemand luid toejuichen, zo vlug verbranden wat zij aanbeden hebben. Sailer trok het zich niet aan, oefende met de moed der wanhoop en werd in enkele maanden weer de schitterende kampioen, die hij tevoren was geweest. Te Lauberhorn boekte hij nieuwe suksessen, liet zich inschrijven voor de eerste internationale wedstrijden in Oostenrijk en haalde mooie overwinningen. Op het ogenblik dat we deze regels schrijven is de sympatieke Toni in Amerika waar hij deelneemt aan drie grote skiwedstrijden.

— Ik blijf er echter niet lang, zo verklaarde hij, ik kom terug voor half maart. Toni Sailer heeft alle jonge sportlui en alle jonge kampioenen een mooie les gegeven. Men mag nooit op zijn lauweren rusten. Men mag zich nooit laten beïnvloeden door feestjubel; dat is vlug voorbij, een ernstige reputatie blijft!

Toen hij laatst voor de radio werd geïnterviewd, verklaarde Toni:

— Ik oefen zonder verpozen en hoop een goed resultaat te bereiken.

Dat is het antwoord van een kampioen, van iemand die weet wat hij wil!

Toni Sailer, de sympatieke kampioen

NOG EEN WOORD OVER HET KERKHOF VAN DE OLIFANTEN

IN « Kuifje » nr 50 heb je beslist het artikel gelezen: « Het Olifantenkerkhof, Legende of Werkelijkheid? » In verband hiermee liet kolonel van Cools, oud-conservator van het natuurreservaat Albertpark en het natuurreservaat van de Kagera in Belgisch Congo, ons een interessante bijdrage geworden die je met veel belangstelling zult lezen.

Ik was lang in Afrika waar ik gedurende acht jaar het bestuur heb waargenomen van het Albertpark. Over de fauna van het zwarte werelddeel weet ik dus wel een en ander af en denk, dat ik daarom mijn mening mag ten beste geven over de legende van het olifantenkerkhof. Ik heb het natuurreservaat dat énig is in de wereld in alle richtingen te voet doorkruist en heb lange gesprekken gevoerd met de bewakers van het park en met de dragers die me vergezelden. 's Nachts zaten we gezellig bij het kampvuur. De tocht had ons vermoeid en met veel belangstelling luisterde ik naar de verhalen van de inboorlingen. Nooit heb ik iets vernomen wat zou toelaten te veronderstellen dat de olifantenkerkhoven werkelijk bestaan: al wie ik daaromtrent uitleg heb gevraagd, verklaarde dat deze kerkhoven niet bestaan. Geloof me vrij, de inboorlingen vertrouwd met hun eigen, zwarte land en zijn fauna weten daarover meer dan romanschrijvers. Persoonlijk ben ik ook deze mening toegedaan en zij steunt op een lange ervaring en nauwkeurige en talrijke observaties die ik in dat ideaal kader, waar de jacht en het verkeer verboden zijn, kon maken. Het is niet overdreven het aantal olifanten van het Albertpark op tienduizend te schatten. Het personeel en de bewakers van dit park vinden jaarlijks ongeveer twee duizend kg ivoor. Wanneer men aanneemt dat een slagtand gemiddeld tien kg weegt betekent dit, dat er in het natuurreservaat jaarlijks een honderdtal olifanten sterven. Wanneer we een kaart nemen van het park en een kruisje zetten op de plaats waar het ivoor gevonden werd, dan komen we onmiddellijk tot de vaststelling dat de olifanten NIET in een bepaalde zone sterven.

De enige logische conclusie welke men hieruit moet halen is, dat de olifanten sterven om het even waar, net zoals de andere dieren, op de plek waar er een eind wordt gemaakt aan hun leven, door ziekte, ouderdom of ongeluk.

Het vervolg lees je in de « Postiljon op blz. 31

SAN CYLINDRO

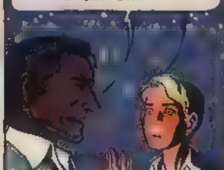

HET GEHEIM VA

Een nieuw avontuur van Pom en Teddy met tekst en tekeningen van Fr. Craenhals

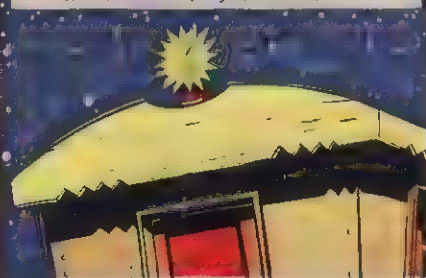

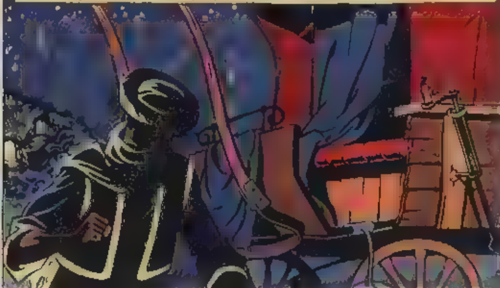

N BALIBACH

Teddy verklapt Faber de laatste woorden van de Balibach Op dit ogenblik komen de ruiters terug in het kamp

De zwarte gedaande nadert stil de woonwagen van de chef en klimt op het dak.

Met een scherp mes snijdt hij een straal uit de grote ster, die het fronton van de wagen siert.

Op de rug van het metalen plaatje zijn symbolen gegrift welke O'Bengh makkelijk ontcijfert.

Het rad van het leven, de boek van de Ouden, waar ik steeds mee spot, maar met dit boek ook... de schat.

Hier is de plaats waar de stam gewoonlijk kampeert, dat is de Aarde, het Water, het Vuur. Het water kan een stroom zijn of een beekje, de aarde is ook nog te begrijpen maar het vuur... het vuur dat uit het binnenste van de aarde komt?

Een grot? Ja, dat moet het zijn... een grot waarin het water stroomt... en die grot... KEN IK.

Het is nog half donker als Teddy en Tarass Boelba uit een van de cuevas komen.

Die mensen zijn erg vriendelijk. Heb je gezien hoe bedroefd zij waren om het verdwijnen van Balibach?

Ja, die man betekent voor de Zigeuners blijkbaar heel veel.

Kijk, Tarass, zie je die zwarte schaduw op het dak van die woonwagen? Dat is beslist O'Bengh.

GELOOF JE? In dit geval zullen wij eventjes met hem afrekenen.

O'Bengh is helemaal in gedachten verzonken maar heeft toch gehoord dat onze twee vrienden van de rotsen renden.

Lenig als een roofdier wipt hij van het dak.

(Wordt voortgezet.)

En wij rijden naar Sint Job...

JE kent het plezante liedje: « En wij rijden naar Sint Job op een ezel, op een ezel, en wij rijden naar Sint Job op een ezel zonder kop ». Of de jongens en meisjes van Denemarken dat liedje kennen, weten wij niet, maar zo zij het kennen dan zingen zij het beslist wanneer zij met hun zonderlinge rijtuigen over de grote speelplaats rijden.

Hoe de Kopenhaagse jeugd aan die zonderlinge dingen gekomen is, wil ik je hier vertellen. Op zekere dag stond de Deen R. Hansen zonder werk. Hij zocht, maar vond niet dadelijk een geschikt baantje. Nu was Hansen een knap knutselaar en een vindingrijk man en hij vroeg aan de stadsautoriteiten of hij op het grote speelplein van de stad kleine auto's en moto's mocht verhuren. Dat mocht, en onmiddellijk zette Hansen zich aan het werk. Hij zocht overal oude kaders van fietsen, versleten kinderwagens, wielen, stuurwielen, kettingen, enz.. enz... bij elkaar en maakte daaruit de voertuigen die je ziet. Hij zette iedere auto en iedere fiets in de verf en stelde ze op de speelplaats tentoon.

Dat zijn de drie meest gevraagde modellen en deze twee jongens specialisten in het vak. Zij wegen het voor en het tegen van ieder model af. Nr 8 een Rolls, Nr 15 een Volkswagen, Nr 16 een Citroën.

Toen schrokken de vroede vaderen van Kopenhagen toch wel even, maar ja, ze hadden hun toestemming gegeven en het zou niet elegant geweest zijn ze in te trekken. De kinderen reageerden heel anders. Zij hebben meer verbeelding, en wanneer zij in een bak zitten op vier wielen die rijden kan, dan doet hun fantasie de rest!

In enkele dagen tijd werd Hansen een van de meest populaire mensen van de Deense hoofdstad. Alle kinderen kenden hem en noemden hem bij de naam.

Nu verdient Hansen goed zijn brood en de kinderen van Kopenhagen amuseren zich kostelijk op twee, drie of vier wielen!

En nu rijden maar met de tanden op elkaar geklemd, dan gaat het nog vlugger! Deze kleine Deen wordt vast een groot autorenner.

Een van de origineelste fietsmodellen: het heeft een beetje weg van de « draisienne », van de « Bi » en van een maaimachine (voor wat het achterste gedeelte betreft).

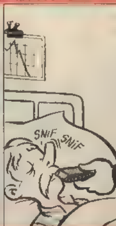

Voor de start nog even kijken of alles wel in orde is. Op de grote speelplaats van kopenhagen binden de fietsers een felle strijd aan met de auto's.

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

OPERATIE WAAGHALS

Dolan en Hilary zochten hun toevlucht in een kamer van hotel Holstein. Freiberg geeft hen echter het sein tot de vlucht.

DE DAKEN VAN GRAZ

STA vlug op, ze. Ken en hij schudde Hilary krachtig. Dat is het alarmsein, we moeten dadelijk vluchten ». Hilary sprong zo vlug overeind alsof hij door een electrische schok was geraakt. Hij trok haastig zijn vest aan en volgde Dolan, die reeds naar de dienstuit gang liep. Plotseling bleef Ken staan en onderdrukte een verwensing. Een zware kamion stond vlak voor de ingang en versperde hen de weg naar de straat. « Wel, wat is er gaande ? », vroeg Hilary ongerust. Over de trapleuning heen, wees Ken naar de werklui met lederen vest die beneden kisten met koopwaar bestemd voor het hotel van de vrachtwagen laadden.

DAAR kunnen we niet door. Kalm blijven, dat is het beste ! » Plotseling kreeg Dolan een puike inval. « Trek je schoenen uit, zei hij tot Hilary, en bindt ze met de veters om je hals. We vluchten langs het dak. » Een ogenblik later reeds klommen ze haastig de drie trappen op, welke hen van de hoogste verdieping scheidden.

OP het ogenblik dat ze daar toe kwamen, hoorden ze het karakteristiek gezoem van een lift, die omhoog gaat. Dat waren ongetwijfeld de drie politiemannen.. « Naar de ijzeren ladder buiten ! », riep Dolan en wees naar het venster dat uitgaf op een klein metalen platform. Hilary bereikte de ladder het eerst. Op het ogenblik dat Ken de laatste sport van de trap bereikte, hoorde hij een groot lawaai. Heel waarschijnlijk doorzocht de politie heel het hotel tot in de kleinste hoekjes.

ZOUDEN ze aan het dak denken ?... ». Zonder op zijn vriend te wachten, liep Hilary voorzichtig langs de kroonlijst van het dak. Dolan volgde zijn spoor. Gelukkig hadden noch Ken, noch Hilary last van duizeligheid. Ze liepen zo gedurende een tiental minuten en kwamen dan uit op een groot, plat dak waarin, op regelmatige afstand van elkaar, dakvensters waren gemaakt. « Dat is een fabriek ofwel een school. Misschien hebben we een kans naar beneden te geraken », dacht Dolan en hij wees Hilary een dakvenster aan.

HILARY knikte slechts. Ze moesten inderdaad enkele risico's nemen, want uiteindelijk moesten ze toch weer op de begane grond geraken ! « Vooruit maar ! » fluisterde hij en enkele sekonden later reeds stonden zij in een lege mansardekamer. Ze bleven enkele ogenblikken onbeweeglijk staan en luisterden naar het minste gerucht.

HET was zo stil in het gebouw dat men kon denken dat het helemaal verlaten was. « We gaan naar beneden, ik loop het eerst », zei Ken. Alles verliep uitstekend tot ze op de tweede verdieping kwamen. Op iedere verdieping zagen onze vrienden een lange gang, waarvan de muren met ripolin geverfd waren. Aan weerszijden van de gang waren er zware deuren en boven iedere deur brandde een rood lampje. « Ik vraag me af waar we terecht zijn gekomen », zei Ken. Hij zou dat, helaas, zeer spoedig weten.

(WORDT VOORTGEZET.)

OOG IN M

Drie minuten lat onderzocht, hij de zijn diagno

STATIG kliefde de « Gold - Coast » de machtige golven van de Atlantische Oceaan en vervolgde zijn weg naar de thuishaven. Wanneer een deur geopend werd, hoorde men op de brug enkele maten dansmuziek. In het grote salon ging het er inderdaad gezellig toe. Er werd gedanst en champagne gedronken want het was nieuwjaarsnacht.

Professor Martens, een geleerde met wereldfaam, verliet de vrolijke drukte. Hij hield meer van de stilte. Voor de bar ontmoette hij zijn collega, Wembey, en hij dronk met hem een cocktail, vrucht van het lange en geduldige zoeken van Robert, de barman. Professor Martens en zijn collega waren al spoedig in druk gesprek gewikkeld. De hoge geestelijke vlucht welke hun dialoog nam, werd echter niet gesmaakt door de barman want hij snapte er niets van.

In stilte wenste hij een paar andere klanten te krijgen om met hen een vriendelijk babbeltje te voeren. Hij zuchtte van verlichting toen de deur geopend werd.

Zijn tevredenheid was, helaas, van korte duur want de man die binnen kwam was de scheepsdokter, Karl Bennet.

Robert wist dat deze gast nooit alkohol dronk en hij wou hem vlug het traditionele tomatensap aanreiken. De dokter schudde echter het hoofd.

Hij zag er erg bezorgd uit.

— Heren, zoudt u me niet het plezier willen doen even met mij mee te gaan om naar mijn kleine patient te kijken, zo wendde hij zich tot de professoren.

— Dat doen we graag, antwoordde Martens, maar je drinkt toch wel een glas?

— Neen, dank u. Kom onmiddellijk met me mee.

De twee geleerden drongen niet verder aan, ze volgden de dokter die haastig in een van de gangen verdween.

Drie minuten later sloeg professor Wembey de deken weer over de kleine Richard Colt en stelde zijn diagnose:

— Kinderverlamming!

Het klonk bijna als een doodvonnis en de kapitein van de « Gold-Coast », die intussen ook in de kamer van de kleine patient was gekomen, vroeg angstig.

— Bent u er heel zeker van, dokter?

— Ja, helaas, m'n beste kapitein, er is geen twijfel mogelijk. Het is kinderverlamming! En, indien we binnen de vier en twintig uur geen stalen long hebben is het ergste te vrezen.

— Ik vraag me af of het wel mogelijk is hier in volle Oceaan op hulp te rekenen. Dat lijkt me niet zo eenvoudig.

De blik van de kapitein rustte enkele ogenblikken op het witte gelaat van de zieke, die moeilijk ademde. Dan antwoordde hij de geneesheren op korte en besliste toon:

— We zullen het onmogelijke doen en met Gods hulp wordt dit kind gered!

— Dat is de dood uitdagen, kapitein!

— De dood en ik kennen elkaar reeds heel lang. We hebben al meer dan eens met elkaar geworsteld en geloof me, ik heb meer dan eens gewonnen!

Op dit ogenblik zond de marconist reeds deze boodschap uit:

« Gold-Coast aan allen - stop - geval van kinderverlamming - stop - positie 40/52 - stop - vragen in contact te treden met een vliegdekschip - stop » (1).

Dit noodsein werd opgevangen door de « Valorous ». De twee schepen wijzigden hun koers en voeren recht op elkaar toe. De machines draaiden op volle toeren.

Traag kropen de uren voorbij. De dag kwam in de lucht. Het was triestig en grijs. Het werd middag, het werd namiddag, en weer viel de duisternis.

Zonder ophouden losten de drie geneesheren elkaar aan het bed van de kleine zieke af en hielpen hem de gepaste bewegingen te maken om hem een beetje lucht in de longen te pompen. Zij transpireerden zo hevig als de stokers in hun oververhitte machinekamer.

De hoop welke door de woorden van de kapitein was gewekt, verdween langzaam.

...N OOG ...ET DE DOOD

VERHAAL VAN JO POLLART
GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

HET was tien uur toen Shaer, de eerste luitenant, in de ziekenkamer kwam. Met stralend gelaat riep hij :

— De « Valorous » is daar, we mogen de zieke aan dek brengen. De helicopter kan echter niet aan boord van onze « Gold-Coast » landen. Een officier van de « Valorous » wordt daarom per kabel naar ons toe gebracht. Hij neemt het kind in de armen en wordt weer bij middel van de kabel aan boord van het vliegdekschip genomen.

...r had professor Wembey de kleine Richard ...loeg de deken weer over de patient en stel...e : kinderverlamming... het klonk bijna als een doodvonnis.

— Ik denk niet dat dit thans nog mogelijk is. We mogen de kunstmatige ademhaling geen ogenblik meer onderbreken, anders is het kind verloren !

— Is er tijdens de overtocht nog iets anders te doen dan de armen van de patient te bewegen ?

— Neen, op voorwaarde dat de hele operatie in enkele minuten afgelopen is.

De luitenant liep naar de commandobrug en bracht de kapitein op de hoogte van de zaak. Meteen zette hij hem zijn stoutmoedig plan uiteen. Hij zou zelf het kind op zijn weg van de « Gold-Coast » naar de « Valorous » vergezellen.

Hij zette hiermee zijn leven op het spel om een ander leven te redden.

De kapitein aarzelde een ogenblik want hij was helemaal niet zeker dat de zieke knaap de overtocht zou overleven en dat hij, eens aan boord van het vliegdekschip, nog zou kunnen gered worden. De eerste luitenant sprak echter met zoveel overtuiging dat de kapitein zijn toestemming verleende.

— Laat de zieke aan dek brengen, en zorg er voor dat twee draadkabels van ongeveer vijf meter klaar liggen.

Toen de verplegers de kleine zieke met matras en al uit zijn bedje lichtte vroeg dokter Martens bezorgd of ze het wel zouden wagen. Dokter Bennet lei hem de hand op de schouder en antwoordde :

— Ik vaar nu al sedert zeven jaar met de kapitein. Wanneer hij dit bevel gegeven heeft, mag men het in alle gemoedsrust uitvoeren, professor. Weest u maar niet zo bezorgd. Bovendien blijft er nog geen andere mogelijkheid.

Heel voorzichtig werden de stalen draadkabels aan de vier hoeken van de matras bevestigd. De eerste luitenant zette zich op zijn knieën over het kind en begon de kunstmatige ademhaling toe te passen, net zoals dokter Bennet het hem had voorgedaan. Enkele felle schijnwerpers waren opgesteld. Men hoorde het geklots van de golven tegen het schip en het gezoem van een motor. De eerste luitenant voelde een schok en had de indruk dat zijn ingewanden uit het lijf werden gerukt. Dan wiegde hij op en neer en hoorde in de verte een stem die hem bemoedigend toeriep :

— Veel geluk, vriend, veel geluk !

Er zijn in het leven minuten die uren duren. De sekonden welke Schaer thans meemaakte duurden voor hem een hele eeuwigheid. Hij wist zich op dat wiegend platform toch in evenwicht te houden en sloeg geen blik af van het zieke kind. Regelmatig en metodisch paste hij de kunstmatige ademhaling toe. Soms werd hij van de ene kant naar de andere kant geslingerd en moest hij zich met een hand aan de kabel vasthouden.

Dat duurde slechts een ogenblik. Dan liet hij weer los om zich geheel aan de kleine patient die hem was toevertrouwd te wijden. De luitenant beleefde de meest tragische ogenblikken van zijn leven.

De helverlichte massa van het vliegdekschip lag onder hem en hij bad :

— God, help me, nog enkele sekonden, help me !

Daar was hij aan dek. De schok was nogal hevig en hij kwam met het voorhoofd tegen een stalen draad terecht. Een apparaat dat er uitzag als een grote ton en op een beweeglijk onderstel was geplaatst, kwam aangerold en een stem, die als uit de hemel kwam, zei :

— De knaap leeft nog !...

Een ogenblik later verloor eerste luitenant Shaer het bewustzijn. Dat duurde echter niet lang en zijn moed en zelfopoffering werden beloond want Richard Colt kon gered worden.

(1) Alleen aan boord van vliegdekschepen en hospitaalschepen is er een stalen long

WETENSCHAP ④ EN AVONTUUR

EEN BLIK IN HET HEELAL

INDIEN de mens zich kon onttrekken aan de zwaartekracht van de aarde en vrij in de ruimte bewegen kon, wat zou hij dan in deze eindeloosheid ontmoeten? Sterren en planeten. Inderdaad. En hoeveel planeten zou hij kunnen bezoeken? Zoek niet, er zijn er negen met de aarde inbegrepen.

ONS zonnestelsel bestaat uit de zon die het centrum vormt en waarrond negen planeten draaien. Uitgaande van de zon, zijn deze planeten :

MERCURIUS op 58 miljoen km van de zon. Op die zijde van Mercurius, die aan de zon is blootgesteld, zou je bakken, want daar heerst een temperatuur van meer dan 500°. Ga je naar de tegenoverliggende zijde waar het altijd nacht is, dan bevries je op staande voet, want daar is het min 260°. Op Mercurius is er noch lucht, noch water.

DE tweede planeet is Venus, na de maan de mooiste en schitterendste planeet. Zij heeft dezelfde afmetingen als de aarde, maar de lucht is er niet om in te ademen!

DAN komen we aan onze goede vertrouwde aarde en nadien, op 58 miljoen km, krijgen we Mars, de mysterieuze rode planeet. Daarover werd al genoeg gepraat, dus...

NAAR de volgende en dat is Jupiter, een ijzige reus. Jupiter is elf maal groter dan de aarde. Het is er maar koud en de liefhebbers van de wintersport zouden het er niet lang uithouden. De lucht is er geladen met ammoniak en methaan.

WIE gaat er mee voor een tochtje naar Saturnus? Ook hier ijs en koude. Deze planeet heeft, zoals je weet, een ring die uit gekleurde stof en brokken steen bestaat en op ongeveer 10.000 km afstand rondom de planeet loopt. Deze ring werd het eerst gezien door de Nederlandse natuurkundige Christiaan Huygens. Bovendien heeft Saturnus tien manen en één van deze heeft een atmosfeer : Titaan. Wie atmosfeer (dampkring) zegt, zegt leven. Dan komen Uranus, Neptunus en Pluton. Uranus en Neptunus zijn groen en vier maal groter dan de aarde. Pluton vormt de rode lantaarn en staat op 7 miljard km van de zon. De volgende week vertellen we iets over de positie van de aarde in het heelal.

(Wordt voortgezet.)

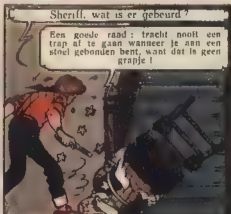
DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE TWEE GEZICHTEN VAN KID ORDINN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

Chick Bill en Kleine Poedel horen een vreselijk lawaai. Onze held loopt naar binnen en

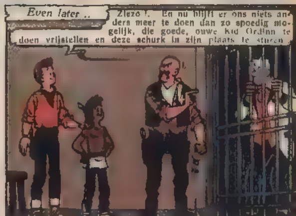

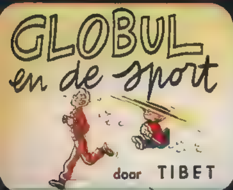

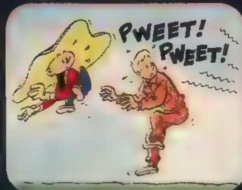

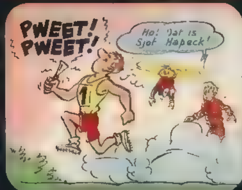

GLOBUL
en de sport
door TIBET

PWEET! PWEET!

PWEET! PWEET!
Ho! Dat is Sjot Hapeck!

Heeft hij misschien motorpech!
Maar neen! Hij oefent zich voor de Marathon.

Een vliegende schotel! Familie van mij. Ik ga haar even begroeten

Globul, het is geen vliegende schotel, maar een schijf
ZWIP!

Hé! Wat is dat?

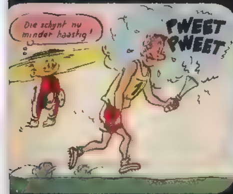

BARBAAR! Geef me m'n schijf terug!

Is dat niet triestig? Het was de schoonste worp van myn leven

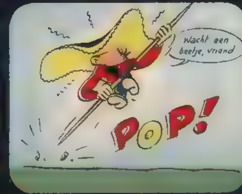

PAK

Je zou er belang by hebben je te oefenen in het werpen van de boomerang

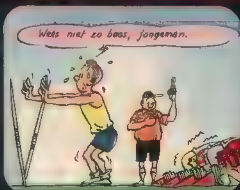

Hoe kon ik een schijf verwarren met een vliegende schotel!
PWEET! PWEET!

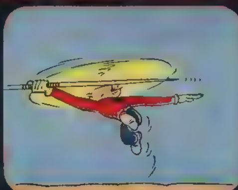

Die schynt nu minder haastig!
PWEET PWEET

TSOK
Z-Z-Z.
Hola!

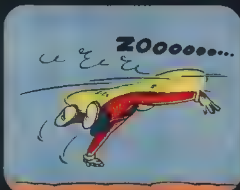

Wacht een beetje, vriend
POP!

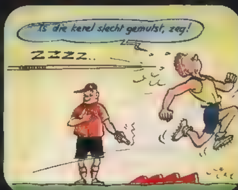
7 tot 77 jaar en ... de anderen!

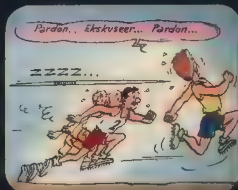

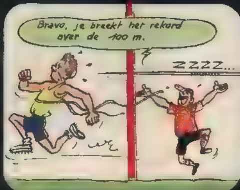

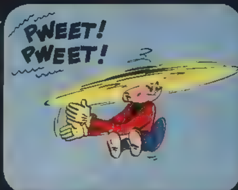

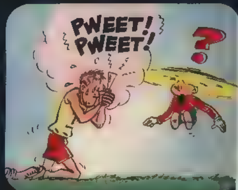

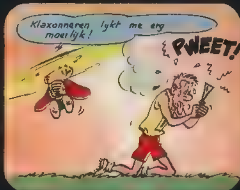

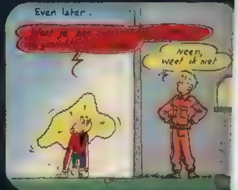

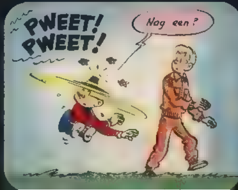

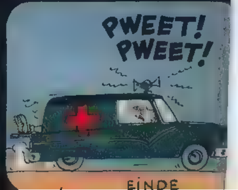

EINDE

DE SCHOONSTE KERK VAN BRUSSEL

TOEN de Brusselse Gilden met hertog Jan van Brabant zegevierend terug keerden uit de slag van Woeringen, gingen ze hun trofeeën ophangen in de Gildekerk, de Onze Lieve Vrouw ter Zavel, zoals de Vlaamse poorters later de gulden sporen van de Franse ridders hebben opgehangen in de O. L. Vrouwekerk van Kortrijk.

TER gelegenheid van die zegepraal besloten de Brusselse kruisboogschutters een grote nieuwe kerk te bouwen op de plaats van hun vroegere kapel, en deze te noemen O.L.V. ter Zege. Aan welke bouwmeester ze de plannen voor hun kerk hebben gevraagd weten we jammer genoeg niet.

Meer dan twee eeuwen heeft het geduurd eer de Zavelkerk helemaal klaar is gekomen. Kunstkenners bestempelen dit gebouw als het mooiste van de spitsbogenstijl, niet alleen van Brussel, maar zelfs van heel België.

In de middeleeuwen lag de grote aantrekkingskracht van dit kerkgebouw in het beeldje van O.L.Vrouw, dat er bewaard werd, en dat volgens de legende uit Antwerpen met een schuit naar Brussel was overgebracht door een zekere Baet Soetkens.

Een van de talrijke O.L.Vrouw beeldjes, die men binnen de muren van de Zavelkerk kan aantreffen.

Van einde en verre kwamen bedevaarders opdagen om dit beeldje, dat de reputatie genoot miraculeus te zijn, te aanroepen.

Thans is de Zavelkerk geen bedevaartoord meer, maar ze wordt nog druk bezocht door toeristen en kunstkenners, want ze is en blijft de mooiste kerk van Brussel, en een van de mooiste van heel het land. Binnen de muren van deze kerk kan men talrijke kunstwerken bewonderen, o. a. beelden van de beroemde beeldhouwer Duquesnoy en schilderijen van Jan Coxie en Frans Floris. In de kapel van Ste Ursula treft men de begraafplaats aan van de families Thurn en Taxis, de eerste postmeesters-generaal van de Nederlanden, die schuins over de kerk woonden in het hoekgebouw waar thans het prachtig museum voor muziekinstrumenten is ondergebracht.

Het hoogkoor van de Zavelkerk is enig in zijn genre in onze landen. Men kan het alleen maar vergelijken met dat van de Sainte Chapelle op het Ile Saint-Louis te Parijs.

Wanneer je eens nader komt kennis maken met de hoofdstad van België, mag je je kennismaking niet beperken tot het bezoeken van enkele klassieke hoekjes voor toeristen, maar wandel dan ook eens rond de Zavelkerk en ga even binnen om dit meesterwerk van gotische bouwkunst in de Nederlanden te bewonderen.

JOHAN

In de kerkpoort bemerkt men een gebeeldhouwd Lieve Vrouwke in een bootje, zoals het volgens de legende naar Brussel zou gekomen zijn.

VOLGENDE WEEK EEN NIEUW TEKENVERHAAL VAN ONZE VRIEND TIBET. JE VINDT DAARIN DE SYMPATIEKE HELD CHICK BILL EN ZIJN ONAFSCHEIDELIJKE VRIEND KLEINE POEDEL VERDER NATUURLIJK KID ORDINN EN DOG BULL !

DE GOUDMIJN VAN DOG BULL

KUIFJE vertelt je...

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. J. HOONIANS — GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

IN HET GERMAANSE WOUD

DE Germaanse wouden begonnen niet ver van de rechteroever van de Rijn en de Romeinen hadden zich daar zelden gewaagd. « Ga er niet in, dat is gevaarlijk ! » zeiden hun goden. In verbeelding dringen wij die wouden binnen. Het is daar dat de Middeleeuwen beginnen.

1. — BALDWIN

DIEP in het Germaanse woud vinden we een marka of open plaats en daar staan de woningen Baldwin, een grote blonde jongen van zestien jaar die reeds een goed jager is, luistert naar de raad van zijn vader, Siegfried Er zijn ook zijn moeder, Hildrid, en zijn broertjes Adelbert en Walram. « Vergeet nooit dat je lid bent van de Sippe van Gundulf Je moet de leden van de stam liefhebben Je naam betekent « goede vriend » Wees dat voor al de leden van je stam Wees dapper De blik van Gundulf rust op je Indien een van de onzen wordt aangevallen...

2. — FAIDAH

— JA, vader, dat weet ik De faidah ! — Dat is het De wraak van de familie Oog om oog tand om tand Indien men een van de onzen doodt, dan doden wij iemand van de Sippe waartoe de schuldige behoort. — En indien de schuldige het Wehrgeld aanbiedt ? — Men mag het geld, dat de schuld moet uitwissen aanvaarden doch zou jij met het bloed van je broeder in je beurs willen lopen ?

3. — HET WALHALLA

BALDWIN kende goden Odin of Wodan, de oppergod, heer van het Walhalla, Donar of Thor, god van de donder en beschermer van het recht, Freya, godin van het leven Er waren er nog anderen en zij woonden in het Walhalla Er was ook Loki de boze vuurgod, en de Nibelungen De demonen haalden de zielen weg van de lafaards die op hun bed stierven en die moesten nu in alle eeuwigheid door de duisternis zwerven De helden werden door de Walkuren meegevoerd naar het Walhalla waar zij de mede, of godendrank uit de schedels van de overwonnen vijanden mochten drinken Baldwin wist dat alles.

4. — DE STAM VERGADERT

SIEGFRIED was in volle wapenrusting en nam zijn zoon mee op een verre reis Zij kwamen op een uitgestrekte vlakte waar reeds duizenden krijgers stonden en Siegfried verklaarde aan Baldwin dat dit een grote vergadering (een Ting) van de stam was Een grote, blonde krijger stond op een heuvel en Siegfried vertelde, dat dit de koning was.

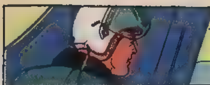

5. — EEN HEIRMAN

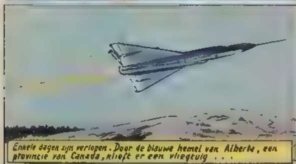
- BALDWIN ! riep een luide stem Baldwin naderde en zijn vader gaf hem een lans — De krijger is één met zijn wapen Hij houdt het steeds bij zich, het is zijn beste kameraad Wanneer je sterft dan begraaft men je met je wapen Je bent nu een krijger, een heirman. Als je dapper bent, kan je leider worden, aanvoerder van het leger en dan zal zelfs je paard je volgen in het graf

(Wordt voortgezet.)

DE MUUR VAN

TEKST EN TEKENINGEN DOOR ALBERT WEINBERG

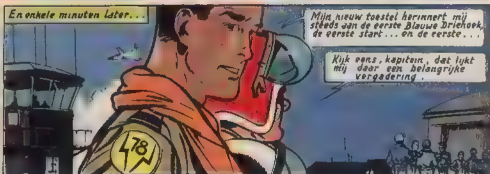

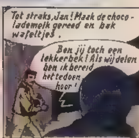

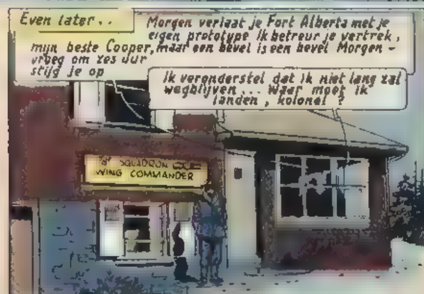

DE STILTE

Over heel de wereld bedreigen geheimzinnige toestellen de burgerlijke en militaire luchtvaart...

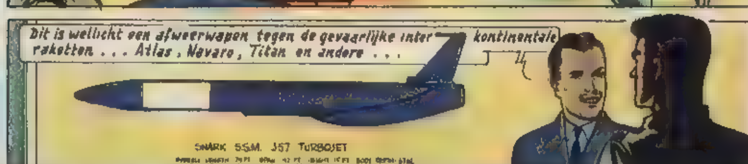

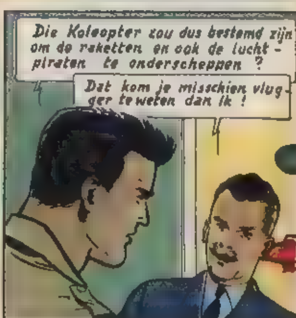

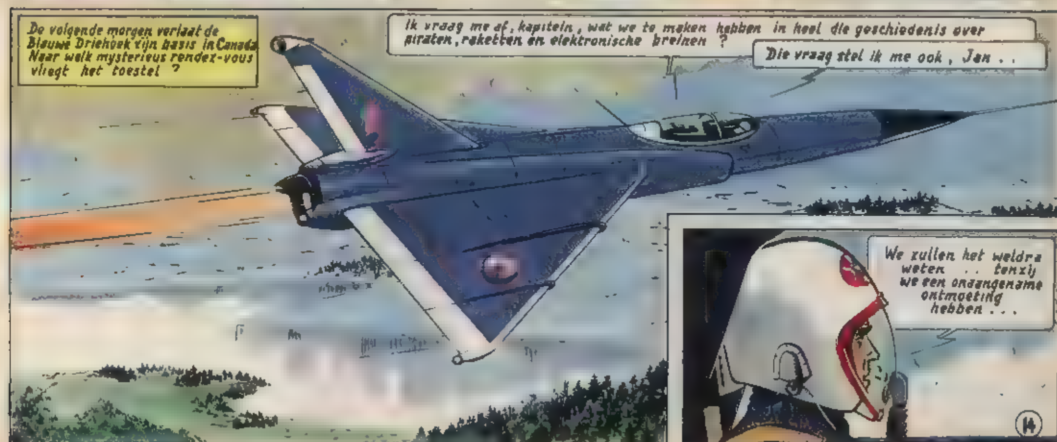

(Wordt voortgezet.)

Big en Pasja, twee piloten zonder werk, kwamen met een eenmotorige Fairchild over de Grote Plas en hebben te Leon, in Nicaragua, een maatschappij van vliegtuig-taxis opgericht. De zaak loopt echter niet van een leien dakje. De direkteur van de Aerolineas del Norte steekt overal stokken in de wielen.

DE OORLOGSVERKLARING

EEN man leunde nonchalant tegen de deur van de bouwvallige loods en bekeek de twee piloten brutaal. Een korte sigaar stak tussen zijn spottende lippen. Marc en Jan herkenden hem ommidellijk ; hij was de man met het rode haar !...

Zonder zich in het minst te bekommeren om de twee piloten herhaalde de man, die sprak met een sterk Amerikaans accent, zijn aanbod.

— Twee duizend dollar voor dat strijkijzer van jou, Bonardi. O.K. ?

Marc keerde zich naar de oude Italiaan, die verstijfd was van schrik

— Wie is die man ? vroeg hij en keek, gewild brutaal, in de richting van de man met het rode haar.

De doffe ogen van de Italiaan begonnen te glanzen alsof hij de situatie amusant vond.

— Kennen jullie hem nog niet ? O, dan krijgen jullie daartoe nog wel de gelegenheid Die man is señor Davis, direkteur en eigenaar van de « Aerolineas del Norte ». De grootste schoft die ooit zijn voeten op een vliegveld zette.

Deze alles behalve vriendschappelijke uitlating scheen de Amerikaan niet te deren.

— Komplimentjes van die aard wisselen we straks wel uit, Bonardi, zei hij flegmatiek. Voor het ogenblik praten we over zaken. Ik geef je twee duizend dollar voor je oude kist.. Ja of neen ?

Marc klemde de tanden op elkaar. Dat was dus de heimelijke rivaal die hen sedert hun aankomst te Leon allerlei moeilijkheden in de weg lei. Dat was de man die hen het leven vergalde. . Pasja stapte met gebalde vuisten en ogen die bijna uit hun holten sprongen van woede op Davis toe.

— Ik brandde al de hele tijd van verlangen je te ontmoeten, Davis. En nooit zal ik m'n vuist met meer voldoening hebben laten neerkomen in het gezicht van een schoft .

— Ik raad je niet aan je vuist te gebruiken, antwoordde de Amerikaan ijskoud. Bovendien heb ik met jou geen uitstaans. Ik sprak met Bonardi Wel, Bonardi, schiet op. Geef me je antwoord !

Instinktief draaiden de twee piloten zich naar de aangesprokene, de angst klemde hen de keel toe. Indien de Italiaan toesloeg uit vrees voor Davis of om meer geld voor zijn toestel te krijgen, dan werd hun maatschappij daardoor reeds bij de aanvang erg gehandicapt. Zij hadden die Fairchild hoognodig Met één enkel toestel konden zij geen regelmatige diensten verzekeren, te meer daar dit af en toe zou uitgeschakeld zijn om de motor na te zien. Er in dit land een ander vinden zou wel totaal uitgesloten zijn, en er een uit het buitenland laten komen zou, wegens de hoge inkomgelden die gevergd werden, te duur komen.

— Ik kan je niet meer geven dan zestienhonderd dollar, Bonardi, fluisterde Marc hees. Je doet een uitstekende zaak, je weet het. Meer kan ik echter niet bieden..

— Ik wel ! Twee duizend tweehonderd dollar, zei Davis rustig, alsof het hier slechts om een partijtje poker ging.

Hij triomfeerde want hij wist dat Marc onmogelijk meer bieden kon. Het antwoord van de Italiaan kwam plotseling, kort en ironisch :

— Je kan je geld voor mijn part houden, Davis. Ik neem genoegen met zestienhonderd dollar. . Ik heb het altijd geweten dat ik eens wraak zou kunnen nemen !

Het kwam zo onverwacht dat Marc en Jan de Italiaan stomverbaasd aanstaarden, de Amerikaan iets van zijn flegme verloor, zijn sigaar uitspuwde en zijn eigen oren niet geloofde.

— Niet mogelijk ?... Je bent gek ! Je kan mijn aanbod niet afslaan. Bonardi !

— Toch wel, Davis. Jij hebt me hier gebracht, je hebt een wrak gemaakt van me en nu wil je hetzelfde spelletje beginnen met deze twee hier. Je hebt me medogenloos geruïneerd Toen ik je mijn Fairchild heb aangeboden in ruil voor een handvol geld, heb je me laten buiten gooien... Dat toestel interesseerde je niet en het interesseert je vandaag slechts in die mate dat je er deze twee moedige kerels mee kan de duivel aandoen... Dat laatste pleziertje gun ik je echter niet Davis.. Het genoegen dat ik op dit ogenblik smaak, is me zeshonderd dollar waard !

De Amerikaan was lijkbleek geworden en wankelde als een bokser die groggy is. Hij wou het echter nog niet opgeven en schreeuwde woedend :

— Twee duizend vijfhonderd . drie duizend dollar !

Hij kreeg niet de kans nog meer te bieden, want Pasja

greep hem vast en duwde hem naar de deur.

— Buiten ! Mijnheer Bonardi heeft je er uit gegooid, snap je dat dan niet, uilskuiken !

Davis dreigde maar kon niet toeslaan. Een uppercut had hem vlak onder de kin geraakt. Hij viel als een blok achterover en was meteen buiten. Pasja trok de deur met een smak dicht. Marc telde de bank biljetten in de handen van de oude Bonardi die jubelde.

Dat is een kale reis geworden voor Davis ! Jongens, ik geef jullie mijn oude loods... Ik mag hier trouwens geen sekonde langer blijven, dat kon wel eens gevaarlijk worden ! Ik geef jullie de goede raad op jullie hoede te wezen want Davis zal het nooit vergeven .. Jullie zullen nog harde noten moeten kraken, geloof me.

— Maar waarom ? Waarom wil hij ons hier weg. Dat is toch zo dwaas ?

Die jakhals kon zich het monopolium verzekeren van de luchttransport van heel de streek en wil die ook behouden. Hij stelt de tarieven vast en wie snel wil reizen, is wel verplicht de hoge prijzen van Davis te betalen. Er zijn geen andere verkeersmiddelen... Een ernstig concurrent zou heel vlug al de klanten van Davis krijgen . Deze laatste moet zijn winst delen met de regionale politiechef, een schoft van formaat ! In ruil houdt de politiechef zijn beschermende hand boven het hoofd van Davis ! Hij kan hier doen wat hij wil.

Dat hebben we, helaas, al moeten vaststellen, antwoordde Marc zuchtend. Maar al wat je ons gezegd hebt was van aard om te volharden. Davis is een reus met lemen voeten en ik zweer je, dat we hem op de grond zullen krijgen !

AAN deze zware taak begonnen de twee piloten de volgende dag reeds. Ze kuisten de oude houten loods van Bonardi zorgvuldig en hingen stevige sloten aan de deur. Ze ontdekten nog een voorraad brandstof die voldoende was om het uit te houden tot de benzine, besteld bij een buitenlandse maatschappij te Managua, zou aankomen. Het was niet mogelijk de tweede Fairchild in de loods onder te brengen en daarom stalden ze hem vlak voor de barak en maakten hem met stevige kabels vast. Op een morgen stelden ze vast dat iemand, die al te nieuwsgierig was, 's nachts rond het toestel was gelopen. Ze namen dan ook ommidellijk de nodige maatregelen en zetten een elektrische batterij op de deurklinken, de schroef en de kap. Door zijn rubberbanden was het toestel echter op de grond goed geïsoleerd.

Op een nacht schrokken Big en Pasja wakker door een luide gil... Een waaghals had het toestel aangeraakt en was door de elektrische ontlading op de grond gesmakt. De twee piloten stormden naar buiten en zagen hoe een man, gek van angst, wegvluchtte. Sedert die nacht bleef het rustig.

Daar het onmogelijk was publiciteit te maken in de plaatselijke kranten, die gecontroleerd werden door Davis, lieten zij vlugschriften drukken te Managua. Ze hadden de tekst zeer zorgvuldig opgesteld. Dagenlang vlogen ze nu boven de streek om ze boven de belangrijkste plantages uit te gooien. 's Avonds speelden ze voor sandwich-man en deelden in de stad hun strooibriefjes uit. Hun lage prijzen hun originele propaganda en ook de roem die zij hadden verworven door hun raid over de Oceaan, droegen er toe bij de klanten te lokken. Heel schuchter kwamen enkele mensen om inlichtingen vragen en dan waagden zij het er op. De Fairchilds maakten hun eerste reizen

Van Davis hoorden ze niet meer spreken maar ze merkten wel dat zijn Beecrafts regelmatig opstegen.

De rust waarvan Marc en Jan genoten was slechts schijn. Op zekere morgen stopte er voor hun armzalige loods een rode, blinkende Amerikaanse auto.

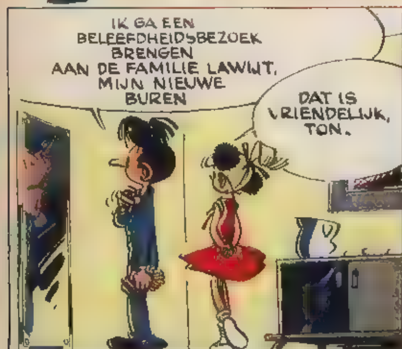
VOLGENDE WEEK :

DREIGEND GEVAAR

Ton en Tinneke

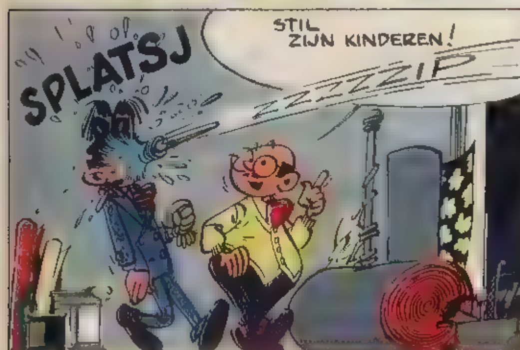

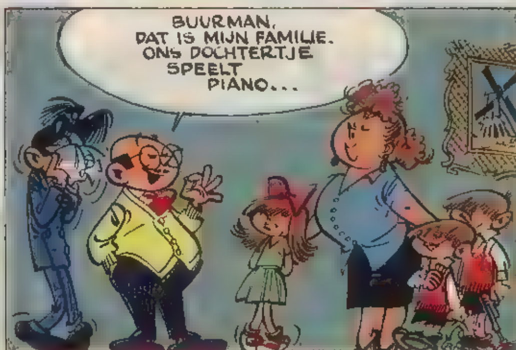

DOOR Franquin

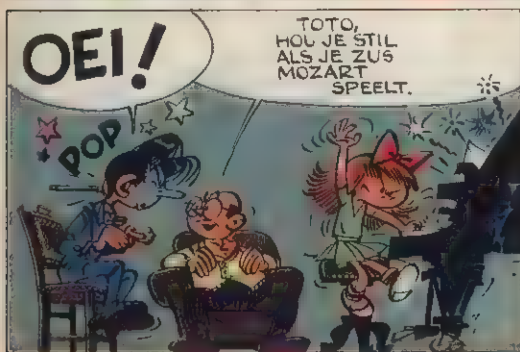

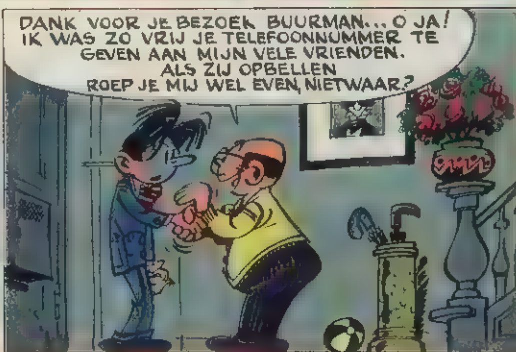

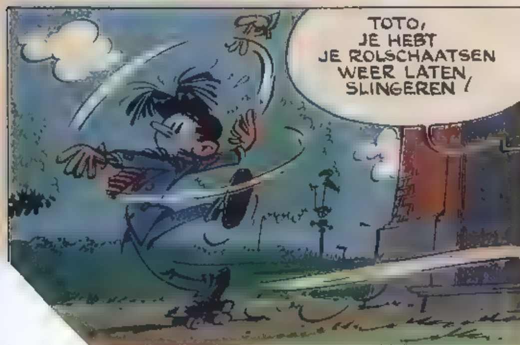

De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Suske en Wiske werden gered door Lollo. In de verte horen zij oorlogskreten...

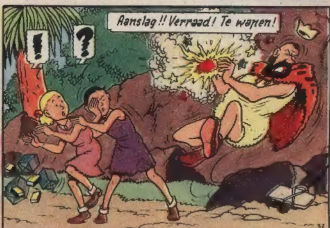

(Wordt voortgezet)

— En wie niet akkoord is, komt tien stappen vooruit !...

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE ZORGZAAM ?

15 JA : Jij bent een voorbeeld voor al je kameraden die een beetje slordig zijn. Bravo ! Jij verdient dat men je een boek uitleent, want je geeft het keurig en netjes terug, nergens een vlek of een ezelsoor !

VAN 11 TOT 14 JA : Over het algemeen ben jij zorgzaam. Het gebeurt echter, dat je met je linkerbeen uit bed stapt en dat je lust krijgt om alles door het venster te gooien...

VAN 7 TOT 10 JA : Jij kan zorgzaam wezen als je wil. Je bent het vooral wanneer men je in het oog houdt. Aan jezelf overgelaten, heb je de neiging om alles te laten zoals het waait en draait.

VAN 3 TOT 6 JA : Jij beschadigt veel omdat je niet zorgzaam genoeg bent. Zeg niet dat de verwijten die men je daarom soms maakt, je onverschillig laten !

VAN 0 TOT 3 JA : Jij draagt weinig zorg voor je kleren en voor alles wat je in je handen krijgt. Je bent slordig en je beschadigt en breekt heel dikwijls je schoolgerief. Ga op deze weg niet voort, jongeman !

RADIO SCHOTLAND

DE Schotten roeren zich af en toe en als ze de « Scone Stone » niet gappen, dan halen ze een andere streek uit om de Engelsen te ergeren. Nu hebben ze een geheime radiozender opgericht « Radio Schotland », die nieuwsberichten en politiek nieuws uitzendt. Iedere uitzending wordt besloten met Schotse liederen.

DE POS

HEET VAN DE PERS

NIEUWS IN HET KORT

● De Nieuw-Zeelanders zouden de grootste vleeseters ter wereld zijn. Zij verbruiken gemiddeld 216 pond per jaar. De Britten komen aan het staartje van de rij vleeseters met 128 pond per hoofd en per jaar.

● Ieder jaar stijgt het wijnverbruik in de Verenigde Staten. In 1951 werd er vier liter wijn per jaar en per hoofd gedronken, in 1956 vier liter per hoofd en per maand !

● De driejarige Peter Underwood speelde Marsbewoner en had daarvoor zelf de passende uitrusting gemaakt. Als helm had hij een lege koekjesdoos op het hoofd geduwd. Drie pompiers kwamen er bij te pas en een hele pot zalf om die doos er weer af te krijgen !

● De kunstverzamelaar D.G. van Beuningen overleed in mei 1955 en zijn rijke kollektie schilderijen, eersterangs meesterwerken van Vlaamse primitieven en Italiaanse renaissancemeesters, wordt thans aan de stad Rotterdam te koop aangeboden voor 15 miljoen gulden.

VERBODEN TE LACHEN !

SEDERT enkele weken lacht prins Charles van Engeland niet meer in het openbaar... De reden ? Snuggere lui vonden ze. Prins Charles verloor z'n twee voorste melktanden en het protocol verbiedt in dit geval het lachen ! Nu, vriend, als je een tand verliest, weet je meteen waaraan je te houden !

De krokodil is zo tam als een lam

RARE titel ? Even geduld... Dr Hugh B. Cott, een geleerde die in Rhodesia verblijft, heeft een lang en warm pleidooi gehouden voor de Afrikaanse krokodil die, naar hij zegt, niemand kwaad doet en hoegenaamd niet schadelijk is ! Dit pleidooi heeft veel ophef gemaakt en het eerste resultaat is dat de jacht op de krokodillen langs de Zambesi, zowel in Zuid- als in Noord-Rhodesia verboden werd. Of Dr B. Cott werkelijk gelijk heeft ?

Tilion

HET HOOFD VERLOREN...

WEES gerust, het is slechts een grap! Deze Britse duiker wou zijn kameraad even doen schrikken. Hij had zijn waterdicht pak aangetrokken en rookte nog even een sigaret alvorens af te dalen op de bodem van de Theems. Toen kwam hij op het gek idee zijn hoofd helemaal in z'n duikerpak te trekken en... om hulp te roepen! Op hetzelfde ogenblik kwam er een persfotograaf langs en hij nam zonder aarzelen dit geslaagd kiekje.

HET DUIZENDSTE T.V.-JOURNAAL

DE informatiedienst stelt vast welke gebeurtenissen voor een aktualiteit in aanmerking komen en stuurt er een filmoperateur op uit, liefst vergezeld door een reporter, om de nodige opnamen te maken. De ene dag gaat het om een verslag van een modeshow of een tentoonstelling, de andere dag om een voetbalmatch of een wielerwedstrijd in België of zelfs in het buitenland. Zodra de opnamen gemaakt zijn worden zij zo spoedig mogelijk naar het laboratorium gebracht.

Zodra de positieve kopij klaar is, komen reporter en monteur in aktie: samen bekijken zij het « ruw materiaal » op de montagetafel. De monteur knipt de film uit elkaar; dan worden de onderscheidene gedeelten samengevoegd tot één logisch geheel.

Terwijl de monteur de uitgesneden stroken aan elkaar plakt, maakt de reporter zijn tekst. Ondertussen zijn de onderwerpen die het T.V.-journaal samenstellen, van de titels voorzien (eveneens op film) en aan elkaar gezet.

De reporter leest zijn tekst naargelang de beelden op het scherm voorbijflitsen, en thuis hoort en ziet u het laatste gebeuren beter dan indien u er bij was geweest.

(Op de foto de mensen van het T.V.-journaal.)

ANJELIEREN UIT DE 18e EEUW

EEN inwoner van Leeds (Groot-Brittannië) ging laatst naar een koopdag en liet er zich toe verleiden een mooi en goed bewaard kostuum uit de XVIIIe eeuw te kopen. Thuisgekomen snuisterde hij in de zakken van het pak en vond een zakje met zaad. Hij zaaide het zaad in een bak en zag na enkele weken waarachtig wat groens te voorschijn komen. Hij wachtte geduldig en mocht uiteindelijk prachtige anjelieren plukken van een soort die sedert tweehonderd jaar verdwenen was!

REGEN OF ZONNESCHIJN?

IN Aken werd er op straat een lichtzuil geplant die helemaal niets met verkeer- of reklamelicht te doen heeft. Deze zuil voorspelt het weer. Rood licht wanneer er regen op komst is, groen als het mooi weer wordt en scharlaken wanneer er sneeuw en storm in de lucht hangt. Daar het weer te Aken, net als hier, erg veranderlijk is veronderstellen we dat de kleuren elkaar snel afwisselen.

Vervolg van bladzijde 11

NOG EEN WOORD OVER HET KERKHOF VAN DE OLIFANTEN

HET olifantenkerkhof bestaat alleen in legenden of vertelsels. Diegenen die zeggen dat men in de jungle nooit geraamten van olifanten, aan een natuurlijke dood gestorven gevonden heeft, doorkruiste de wildernis beslist niet in alle richtingen! Liep hij bij gelegenheid wel eens door de jungle en ontdekte hij geen olifantengeraamten, dan heeft hij uit die enige keer een definitieve conclusie getrokken. Over het ontstaan van de legenden kan men verschillende hypotesen naar voren brengen. Ik geef ze hier voor wat ze waard zijn. Ze zijn aannemelijk.

1. De olifanten houden zich graag op bij het water. Daar de punten waar bij de rivier naderen kan in sommige streken zeldzaam zijn, bestaat er een grote kans dat de een of de andere sterft in het water. Het is daarom mogelijk dat men na verloop van vele jaren (zelfs na eeuwen) in een bocht van een rivier een opeenhoping van geraamten ontstaat. Op een mooie dag verlaat de rivier haar bedding; ze laat dan de bocht ter beschikking van de liefhebbers van legenden, die daar nu een kerkhof van ivoor ontdekken!

2. Op sommige tijdstippen van het jaar kan een olifantenkudde honderden koppen sterk zijn. Ik zelf heb een kudde van meer dan zeshonderd dieren gezien. Deze grote kudden ontmoet men meestal op het eind van het droge seizoen, op de plaatsen waar er nog groen is ten gevolge van de nabijheid van het water. Wanneer er op dit ogenblik een grote broussebrand uitbreekt, dan vlucht de kudde naar het groene gedeelte. Er ligt echter een moeras op hun weg en honderden dieren zakken in het slijk. Jaren later kan men hier een olifantenkerkhof ontdekken...

3. Er zijn streken waar de vulkanen zulke giftige gassen uitwasemen, dat een vogel die in deze zone vliegt, tijdens zijn vlucht dood neerstort. Ieder levend wezen dat in deze zone komt sterft bijna onmiddellijk door verstikking. De grond is daar bezaaid met geraamten en men kan er ook ivoren slagtanden vinden. Persoonlijk heb ik zulk een streek gezien op de lavamassa die zich uitstrekt in het noorden van de Nyragongo en de Nyamuragira.

Besluit: Het is dus mogelijk dat abnormale concentratie van ivoor aanleiding gaf tot het scheppen van de legende van het olifantenkerkhof. Die concentraties zijn echter niet te wijten aan het instinkt, eigen aan de olifant, en dat hem naar een bepaalde en geheime plaats drijft om daar zijn dood af te wachten.

Neen, de olifanten sterven zoals andere dieren wanneer hun uur geslagen heeft en op de plaats waar zij zich op dit moment bevinden.

Het weekblad « KUIFJE » : 12e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 —
Abonnement : 5 fl. per kwartaal.

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents.
BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :
Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	Belg. Congo en buitenland	Canada en Ver. Staten
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Deveа.

7-3-57

DE AVONTUREN VAN KUIFJE

COKES IN STOCK

DOOR HERGÉ

Het vliegtuig waarin onze vrienden hadden plaats genomen stortte neer in de woestijn.

(Wordt voortgezet.)